

2017 © Jane Kievit

Copyright

Uitgeverij: Yanga

www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Voorwoord

Enige jaren geleden begon ik met het schrijven van korte verhalen. Om precies te zijn, ergens in het jaar 2011. Inspiratie had ik genoeg, zodat in de loop der jaren het ene na het andere verhaal ontstond. De onderwerpen van deze verhalen waren steeds variabel, gaande van de natuur over dagdagelijkse dingen tot zelfs detectives die complete speurtochten hielden om hun doel te bereiken.

En hoewel ik, elk kort verhaal steeds schreef, zoals het in me op kwam, bleef één thema tegen alle verwachtingen in, steeds weer terug komen, zodat het uiteindelijk een vast ritueel in mijn schrijversbestaan werd.

Jullie kunnen het vast al wel raden. Jawel de spoken. Daarom besloot ik, zes jaar nadat het eerste korte spookverhaal geschreven werd, al deze verhaaltjes in één bundel te verwerken. En ik mag wel hopen dat jullie net zoveel plezier zullen hebben aan het lezen van deze korte verhalen als ik had aan het schrijven ervan.

Veel leesplezier.
Jane Kievit

PS. Voor ik het nog vergeet, mijn welgemeende dank aan iedereen, die mij in de loop der jaren een ideetje aan reikte, als ik er zelf even niet op kwam. Ik heb een aantal van jullie tips met veel plezier in mijn verhalenbundel uit gewerkt.

Spookverhalen

Inhoudstafel

01) Het spookhuis	06
02) De tuingeesten	09
03) Vermist	12
04) Het geheim	24
05) De schaduwridder	26
06) Het jassengezicht	29
07) Opgezogen ... wat een raar verhaal	31
08) De zombie	33
09) De kasteelvrouwe	35
10) Het duistere duiveltje	37
11) De duistere straat	40
12) De halloweenheks	42
13) De zeekathedraal	45
14) Het kabouterdorpje	54
15) Surprise	56

Het spookhuis

Het is midden in de winter. Mijn vader die boswachter is, zegt dat het tijd is om de dieren in het bos te verzorgen. Ik trek mijn handschoenen aan en doe een dikke sjaal om. Mijn wandelstok stevig in de hand houdend, wandel ik rustig naar het bos. Ik heb ook een plastic zak mee, want naast het verzorgen van de dieren, ga ik dennenappels zoeken om de eetkamer tijdens de kerstperiode te versieren. Met waspoeder kan je die net besneeuwd maken.

Hoewel ik goed moet uitkijken, waar ik loop, ben ik na een kwartiertje in het bos. Even rust ik uit op een bankje, dat aan de rand van het bos staat, om vervolgens naar de vijver te lopen, waar de dieren hun eten krijgen. Na even naar de eenden te hebben gekeken, loop ik dieper het bos in, op zoek naar de dennenappels.

Laat in de middag merk ik dat de schemering over het bos begint te vallen. Ik heb genoeg dennenappels verzameld en besluit terug naar huis te gaan. Ik heb nog een lange tocht voor de boeg en neem daarom een andere weg. Die is veel korter en zo zou ik binnen een uurtje terug thuis kunnen zijn. Ik begin aan de terugtocht en verheug me al op een goede tas koffie. Na een uurtje te hebben gelopen, ben ik bijna aan de rand van het bos. Dat denk ik toch, maar hoe groot is mijn verbazing als ik, na een anderhalf uurtje lopen, op een open plek midden in het bos terecht kom. Nog groter worden mijn ogen, als ik in de nevel, een kolossaal huis met een enorme oprijlaan, voor mij zie op doemen. Even sta ik verstomd van schrik. Het huis is overwoekerd met rododendrons en klimop. De ramen lijken net ogen, die me aan staren, alsof ze me willen vragen, om binnen te komen. De oprijlaan is bezaaid met gouden beeldjes en het grote hek staat op een kier.

Ik ril even en probeer te besluiten wat ik moet doen. Het is bijna donker en het wordt tijd om een plek te zoeken, waar ik kan slapen, daar ik zeker weet, dat ik niet, voor het dag is, naar huis zal geraken. Mijn besluit staat vast en ik loop, door het open hek, over de grote oprijlaan naar de voordeur. Ik bel maar er komt niemand open doen en ergens had ik dat ook wel verwacht, want de deur staat namelijk op een kier, waardoor ik gemakkelijk de grote hal kan in lopen. Ik sta verbaasd om me heen te kijken. Dit is geen huis meer, maar net een klein kasteeltje. Ik besluit eerst iets te eten en ondertussen het huis te verkennen. Ik loop het hele huis door en alles lijkt me veilig. In de slaapkamers zijn alle bedden op gemaakt, maar ergens jaagt me dat schrik aan, zodat ik besluit om in de eetkamer te overnachten. Ik doe mijn muts en handschoenen en sjaal af en zet mijn wandelstok naast de deur. Ik rol me op in een hoekje van de zetel en probeer wat te slapen. Hoe lang ik geslapen heb, weet ik niet, maar plots word ik door een vreemd geluid wakker. Ik schiet overeind en kijk recht in het gezicht van een knappe vrouw, die een rode jurk aan heeft. Het meest angstaanjagende is dat ze geen ogen heeft. Toch is het net of ze me aan kijkt. Ze wenkt me, om met haar mee te komen en dus volg ik haar naar de keuken, waar een oude man in een rolstoel zit. Ook hij heeft geen ogen. De vrouw loopt naar hem toe en duwt hem dicht in mijn richting. Even sta ik verstomd van schrik, naar dit akelige schouwspel, te kijken, maar plots vind ik de moed om de deur te openen en weg te rennen.

Ik ren de hal door, naar de eetkamer. Ik trek voorzichtig de deur open en krijg de schrik van mijn leven. Er staan en zitten een hele groep mensen met elkaar te praten. Het gekke van de situatie is dat ook hier niemand ogen heeft. Toch draaien ze zich, bij het open gaan van de deur, plots allemaal om en kijken me aan. Ik grijp mijn wandelstok en gooi de deur terug dicht, waarna ik naar de voordeur hol. Helaas zit de deur klem, zodat ik niet naar buiten kan. Ik ren als een gek de trappen op. In alle kamers liggen mensen in bed. Elke keer als ik een deur open doe, gaan ze recht overeind zitten en kijken ze me met hun lege ogen aan. Ik ren verder de trappen op naar de zolder. Ik sluit de zolderdeur met een klap en slaak een zucht van opluchting. Als ik me om draai zie ik, links en rechts van mij, rijen doodskisten staan. Even ben ik terug verlamd van schrik.